

РЕШЕНИЕ

№ 25989

гр. София, 31.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 03.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **1309** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от А. П. Ц., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] бл.17 ет.1 ап.1 , чрез адв. Е. Х. от САК, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 225з49/14.01.2025 г., издадена от Т. Г. – ст. полицаи в 02 група, сектор „Опазване на обществения ред“ при 01 РУ на СДВР, с която на жалбоподателя на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се претендира нейната отмяна. Твърди се, че длъжностното лице, издало процесната заповед не разполага с правото да издава подобен род актове, т.е. при липса на компетентност . Освен това се твърди, че заповедта е необоснована, незаконосъобразна и издадена в противоречие с материалните и процесуалните норми на закона.

В съдебно заседание жалбоподателят е представляван от адв. Х., който поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена. Излага допълнителни съображения в депозираните писмени бележки. Претендира разnosки.

Ответникът – Т. Г., ст. полицаи в 02 група, ООР в 01 РУ СДВР, е представляван от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско такова. Допълнителни съображения излага в депозираните писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството,

не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява МПС след употреба на вещества или техни аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца, считано от датата на отнемане. Със заповедта е отнето свидетелство за управление на МПС №286405488. Заповедта е връчена на 14.01.2025г. лично на жалбоподателя.

В заповедта е посочено, чрез препращане към АУАН Серия ГА от 14.01.2025 г., че на същата дата е управлявал лек автомобил И. КЮ-30 с табели с регистрационен номер СВ 0198 АО в [населено място], по бул. С. с посока от ул. К. към бул. М.. При извършена проверка с техническо средство DrugTest 500 STK е бил отчетен положителен резултат за употреба на наркотични вещества – кокаин. На водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 292788.

По делото е представена Мотивирана резолюция № 25-4332-М000049/17.01.2025 г. за прекратяване на административнонаказателното производство, поради обстоятелството, че са налице данни за извършено престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК.

По делото е представена Съдебна химикотоксикологична експертиза рег. № И-5963/17.06.2025 г., изготвена по БП № 225 ЗМК 85/2025 по описа на 01 РУ-СДВР. В заключението на експертизата е посочено, че от извършените изследвания на предоставената кръвна проба от лицето А. П. Ц., не се установи наличие на алкохол (етанол) и наркотични / упойващи вещества. От извършените изследвания на предоставената проба урина, се установило отсъствие на алкохол (етанол) и присъствие на кокаин и негов основен метаболит (бензоилекгонин). При интерпретация на резултатите, вещото лице е посочило, че наличието на кокаин в пробата урина, положителният тест в оралната течност и отсъствие на кокаин/метаболити в кръвта, е индиция, че употребата на наркотичното вещество е била в период от време до 24 часа преди вземане на биологичните проби (за лице с инцидентен прием, без развит толеранс).

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е **ОСНОВАТЕЛНА** по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. (л. 41), подписана от Министъра на вътрешните работи, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП ГД „Национална полиция“; ГД „Гранична полиция“ – в района на аерогарите и областните дирекции на МВР и СДВР. Със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л.40) на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 2 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР от отдел „Охранителна полиция“ при СДВР. Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. Възражението за липса на компетентност, с оглед изложените съображения и представените заповеди, се преценява като неоснователно. Спазена е

законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта е мотивирана с конкретни прояви на адресата ѝ, описани по разбираем начин, като са налице юридическите факти, обуславящи издаването на заповедта. Съдът намира, че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничаващи правото на защита на лицето, поради което възражението за наличието на такива също се приема за неоснователно. Актът за прилагане на ПАМ съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, вр. с чл. 59, ал. 2 АПК. Изложени са фактическите и правни основания за издаването на ПАМ, като както беше посочено по-горе, същата е мотивирана с конкретни прояви на лицето-водач на МПС.

Съгласно нормата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага по отношение на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца, а при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. В случая не се спори, че при извършена проверка на място, водачът е бил тестван за употреба на наркотични вещества, като е бил отчетен положителен резултат за употреба на кокаин – л. 32.

В случая изготвената в лабораторията на ВМА химикотоксикологична експертиза опровергава отчетеният положителен резултат на техническото средство и по категоричен начин установява, че в деня на полицейската проверка жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Действително, токсикохимичната експертиза е установила кокаин в пробата урина на жалбоподателя, но определяща за отговорността по чл. 171, т. 1, б. "б" ЗДвП е кръвната проба, която в случая не е отчела наркотични вещества. Това следва, както от изречение 2 на цитираната разпоредба от ЗДвП, така и от изричната регламентация в чл. 23, ал. 1 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г., според която при химико-токсикологичното лабораторно изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози се анализират предоставените проби урина и кръв. Употребата се доказва чрез резултата от изследването на кръвната проба. След като кръвната проба не е отчела наличие на наркотични вещества, то тя следва да се приеме за определяща. Този извод следва от факта, че по нормативен ред е призната по-висока степен на достоверност на резултата от кръвното изследване спрямо резултатите от тестването с техническо средство и/или от изследването на проба урина. В този смисъл са решение по адм. д. № 7537/2024 г., VII о., решение по адм. д. № 7477/2024 г. на ВАС, решение по адм. д. № 6487/2023 г. на ВАС, както и Решение № 4234/07.02.2025 г. по адм. д. № 9529/2024 г. по описа на АССГ и Решение № 9002/14.03.2025 г. по адм. д. № 5747/2024 г. по описа на АССГ.

В тежест на органа, издал оспорения акт е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

В обобщение съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна и като такава подлежи на отмяна.

С оглед изхода на спора, основателна е претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, както и възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, поради което съдът счита, че поради липсата на фактическа и правна сложност и обема на извършената адв. работа, следва да се определят разноски в размер на 500 лв в полза на жалбоподателя.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 225з49/14.01.2025 г., издадена от Т. Г. – ст. полицаи в 02 група, сектор „Опазване на обществения ред“ при 01 РУ на СДВР, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца“ на А. П. Ц. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] бл.17 ет.1 ап.1

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на А. П. Ц. сума в размер на 500 лв., представляваща сторени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: